

[Carl P. Jensen.]

interesse, men det vil alligevel være rigtigt, når spørgsmålet er rejst, at understrege forslaget's hensigt.

Som det fremgår af betænkningen, har et udvalg, der repræsenterer Danske Dagblades Fællesrepræsentation, haft foretræde for folketingsudvalget og fremsat et ønske om, at dagbladenes udsendelse sikres i de tilfælde, hvor der ikke ad forhandlingens vej har kunnet opnås enighed om nye overenskomster. Denne henvendelse støttede det synspunkt, som mindretallet, d. v. s. de konservative og venstre, havde givet udtryk for ved lovforslaget's første behandling den 11. december i fjor, og som i øvrigt blev meget indgående drøftet i tinget ved denne lejlighed. Mindretallet's synspunkt har fundet udtryk i et ændringsforslag, nr. 2 i betænkningen, til § 4, hvor efter paragraffens stk. 5 erstattes af et helt nyt stykke, hvori udsættelsesadkomsten overlades statsministeren i stedet for forligsinstitutionen.

Mindretallet's ændringsforslag går videre ud på, at der, såfremt der ikke inden for denne forlængede frist opnås en overenskomst, skal etableres en voldgiftsret, der skal træffe afgørelse med endelig og bindende virkning, dog kun for så vidt det drejer sig om dagspressens forhold. Den højtærede arbejdsminister har for sit vedkommende under samrådet med udvalget givet udtryk for den opfattelse, at han ikke finder, at der er noget aktuelt behov for at træffe særlige lovgivningsforanstaltninger på dagspressens specielle område. Ministeren har dog i udvalget erklæret sig enig i, at spørgsmålet kunne henvises til fornyet behandling i arbejdsretskommissionen. Men da mindretallet insisterede på, at i så fald måtte forudsætningen være den, at det skete med henblik på en endelig afklaring af kommissionens stilling til dette forhold inden den 1. februar 1958, og ministeren ikke har kunnet give noget løfte herom, bortfaldt denne udvej, og i stedet kom den nævnte mindretalsindstilling. Så meget som ordfører for udvalget.

For egen regning vil jeg gerne understrege, at mit parti er enig i ministerens betragtning: at man ikke i den foreliggende situation skal forsøge på at indføre en særlovgivning for pressen. I den foreliggende

situation — her tænker jeg på, at de to parter, bladudgiverorganisationerne og pressens tekniske medarbejderorganisationer, netop i disse dage sidder ved forhandlingsbordet — ville det utvivlsomt blive til ubodelig skade for et gunstigt resultat, om man sideløbende med disse forhandlinger indførte en lovgivning om statsindgreb på dette arbejdsområde, hvis ikke de to parter blev enige. Jeg anser det for givet, at et sådant skridt øjeblikkelig ville påvirke forhandlingernes videre forløb med de deraf følgende konsekvenser. Først og fremmest ville det kunne medføre et mindre godt samarbejde på disse arbejdspladser fremover.

Mindretallet i udvalget har jo i en mere afdæmpet form fortsat arbejdsretskommissionens langvarige drøftelse af begrebet „livsvigtigt område“; men det er, som om mindretallet nu endelig har opgivet at finde ud af, hvad man har tænkt sig med dette udtryk, og derfor udelukkende har koncentreret sig om dagbladene. Man accepterer i princippet tanken om udsættelse, fordi man er enig om, hvad man i almindelighed kan henføre under det meget vage begreb livsvigtigt område; men hvad der i den givne situation skal være at betragte som livsvigtigt område, ja, det overlader man forligsmanden at finde ud af. Man har selv opgivet at præcisere, hvad det drejer sig om. Nu kan det siges, at ved at overdrage den endelige afgørelse om udsættelse eller ikke-udsættelse til statsministeren er der på forhånd lagt op til et politisk initiativ, men jeg vil dog gerne understrege, at det er uden nogen lovgivningsmæssig forpligtelse i så henseende. Den endelige afgørelse af, hvad der i så fald skal ske, overlader mindretallet trygt til statsministeren. Men — det vil jeg gerne understrege — hvis det drejer sig om industri, håndværk, handel eller transport af enhver art, forlader man sig på statsministerens skøn over, hvad der videre skal ske. Det samme gør man for så vidt, hvis det drejer sig om landbrugets problemer, om slagterier, mejerier, befolkningens forsyningstjeneste, for blot at nævne nogle af de mange områder, mindretallet gentagne gange har fremdraget under forhandlingerne i arbejdsretskommissionen.

Men nu, da der foreligger et lovforslag om ændringer i forligsmandsloven og dette